

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 25. februar 2018

Kirkedag: 2.s.i fasten/B

Tekst: 1 Mos 1,27-31; Hebr 5,1-10; Mk 9,14-29

Salmer:

SK: 388 * 299 * 636 * 677 * 192,9 * 650

LL: 388 * 636 * 677 * 650

Som nævnt i indledningen, så bliver denne søndag også kaldt for anfægtelsens søndag. Dette begrundet i faderens tro og tvivl eller ligefrem vantro, som han selv siger det i evangeliefortællingen. Jeg tror også, at dagens evangelium kan fremkalde anfægtelse hos mange, der står i en lignende situation. Det kan jeg godt forstå. Jeg har selv den anfægtelse i dag, om det er ret, at jeg er Jeres præst i dag. For skal præsten ikke helst kunne tale sin menighed til trøst og opmuntring? Og det ved jeg ærlig talt ikke, om jeg kan. Sent i aftes måtte jeg bede til Gud: Gud, jeg ved, at du har noget, du vil sige til os i morgen; men jeg ved ikke hvad, for jeg har ikke ordene.

Jeg ved godt, hvorfor dagens læsninger ofte frustrerer mig selv og kan få mig til at tvivle på, om min tro er ret. Står jeg ikke bare sammen med faderen og siger 'hvis'? Gud, hvis... Det kommer jeg nemt til. Som sagt, så ved jeg godt, hvorfor og hvad, der afføder dette. Jeg kan også godt i min, må jeg kalde det intellektuelle tro, komme frem til både en forklaring og en løsning. Med hjernen kan jeg godt finde en vej igennem det og komme ud på den anden side af frustration og anfægtelse. Det kniber straks meget mere med hjertet. Det kniber meget mere med følelsen af fred og ingen fare. Det kniber med at føle og mærke Gud. Og selvfølgelig skal vi passe på med følelser, for det kan være frygteligt svært at styre dem, og der er sjældent en rationel begrundelse for følelser. På den anden side, så har vi

også fået følelserne for at bruge dem. Og der er masser af situationer, hvor netop følelserne får os til at handle ret og gøre noget, som er stik imod al fornuft, og alligevel er det rigtigt.

Netop følelserne synes jeg bliver rigtig grundigt vakt ved den første læsning fra skabelsesberetningen, hvor højdepunktet er, efter, at Gud har skabt mennesket og sat det ind i sine opgaver og givet det alle privilegier, så står der: ”Og det skete. Gud så alt, hvad han havde skabt, og han så, hvor godt det var.”

Der er nogle, der gør sig morsomme på bekostning af denne beretning. Gud skabte alting, så skabte han mennesket, og mennesket har skabt sig lige siden. Dermed fremhæves, at det gode, Gud så, det varede ikke så længe. Det er jo også tilfældet. Syndefaldet kom ikke så længe efter. Men, forhåbentlig er jeg ikke den eneste, der fra tid til anden har fået lov at have en oplevelse af at være i Paradis. Jeg har haft nogle øjeblikke i livet, hvor jeg pludselig havde en fornemmelse af, at alt var bare så godt. Jeg har haft sådanne øjeblikke i f.eks. naturen, i selskab med andre mennesker, hvor det lige pludselig føles som om alt bare er så godt. Alt går op i en højere enhed. Omgivelserne, følelser og tanker, og således både den psykiske og fysiske velvære, går så meget op i en højere enhed, at jeg ikke har kunnet lade være med at blive nærmest høj af glæde og taknemmelighed og måtte sige, nogle gange højlydt, andre gange i mig selv, at dette kan ganske enkelt ikke være en udvikling eller skæbne, det er Guds værk. Og så, lige så pludseligt, som det kom, er det væk.

Men det giver en fornemmelse af, at der er noget godt. Noget godt fra Gud. Gud vil os det gode liv. Og langt de fleste af os har i langt det meste af vore liv også gode liv. Vi værner os til det gode liv. Men engang imellem forsvinder det gode liv.

Engang imellem bliver livet, så jeg tror, at selv Gud må sige: det er ikke så godt.

Når det gode liv går i stykker på en sådan måde, at det også rører os i hjertet, så er det, at det kan give problemer. Der findes masser af ulykker og kriser, vi sagtens kan leve med, for de rører os ikke fundamentalt, de giver ingen troskriser eller følelsesmæssige kortslutninger, det er bare noget af livets modgang. Men der findes også ulykker, kriser, sygdomme eller andet, der ryster også vort gudsforhold og trosforhold i sin grundvold. Og det er én form for ødelagt liv for det ene menneske, og en anden form for ødelagt liv for et andet menneske. Det kan være meget forskelligt, hvad der rigtigt gør ondt på os og i os, og kan få os til pludseligt at sige: Gud, hvis... Men det kan ske for os alle.

Jeg kan godt forstå faderens 'hvis'. Jeg kan godt forstå, at han er begyndt at rokke i sin tros grundvold. Faderen siger til Jesus: "Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den (den onde ånd) ud, men det kunne de ikke." Jeg har engang stået i en lignende situation. Jeg kan stadig være i tvivl om, om jeg da træf den rigtige beslutning. Men jeg blev for en hel del år siden spurgt, om ikke godt jeg ville bede for helbredelse af en syg. Det var den syge selv, der bad mig om det. Jeg svarede, efter en del tanker, at det ville jeg ikke. Meget forundret spurgte vedkommende, der for længst er død, dog ikke af den sygdom, hvorfor i alverden jeg ikke ville det. Jeg svarede, og er som sagt stadig i tvivl om, om det var en rigtig beslutning, men da vedkommende som nævnt er død, kan jeg jo ikke gøre det om; men jeg svarede: Nej, for jeg er meget i tvivl om, om din tro kan bære, hvis du ikke bliver helbredt.

Jeg var bange for, at jeg ville komme til at stå i samme situation som disciplene her i evangeliet. Jeg tror nemlig ikke,

at faderen er kommet og har bedt om forbøn for sønnens helbredelse, og så har fået svaret fra disciplene: Desværre, Jesus er her ikke lige nu, og vi kan ikke den slags. Vi må vente på Jesus. Nej, jeg tror, at de har kastet sig ud i bønner for den stakkels dreng. Og i takt med at bønnerne er steget til himlen og resultatet er udeblevet, så er fortvivlelsen taget til. Og der er ikke langt fra fortvivlelse til tvivl. Forskellen på de to er, at fortvivlelsen har stadig håbet, måske kun en snært af håb; men det er der, og kan stadig få os til at håbe på og have tro til Gud. Men tvivlen får os nemt til at vende os mod Gud, fra Gud, i anfægtelsens 'Gud, hvis..'

Det er så nemt at blive stillet i den situation, når det ødelagte liv og den paradisiske følelse af, at alt er godt, tages fra os i det og dem, der står vort hjerte rigtig nært og er mål og årsag for alle vore følelser. Og det er så nemt at komme i den situation, hvis vi også er troende og bedende mennesker. Vi værner os til det gode liv og Guds velsignelse over os. Og når det ødelægges, så, 'Gud, hvis..'

Det er så nemt at komme i den situation, for Jesus siger jo selv, at den slags kan kun uddrives ved bøn. Da disciplene spørger, hvorfor de ikke kunne helbrede, svarer Jesus, at det kan kun ske ved bøn. Jeg kan godt forstå og følge den, der synes, at paradokset nærmest råber til himlen. For jeg bad jo netop! Jeg råbte på Gud. Måske har disciplene også tænkt i deres stille sind: Ja, vi var også ni disciple, der bad. Inden da har Jesus også sagt til dem, at alt er muligt, for den, der tro. Selv om disciplene ikke, for det er jo også en mulighed, at de ikke bad, men blot forsøgte at helbrede i tro på Guds kraft og magt, så er der her noget, der ryster os i vor tros grundvold. Jeg tror, jeg bad, fuldstændig som faderen, der kommer med sin søn, fordi han tror, og bad om hjælp. Men han bringes ud i 'Gud, hvis..'

Disciplene spørger Jesus: Hvorfor kunne vi ikke... Jesus svarer: Den slags kan kun drives ud ved bøn. Og det er her, vi går galt af tingene. Og det er her, tror jeg, at vi skal finde løsningen og hjælpen til ikke at komme ud i tvivl og vantrø. Men, løsningen er også af en sådan art, at vi kan kun tage den til os, når vi ikke har noget i klemme, altså ikke står i situationen. For når vi står i det ødelagte liv, som faderen, så er vi alt for meget i følelsernes vold, til at tænke teologisk rationelt. Dér kan vi kun som faderen bede: Hjælp min vantrø!

Problemet og løsningen er, at vi fokuserer på vor bøn. På *vores* bøn. Vi fokuserer på, at *vi* har bedt. Helbredelsen bør ske, *fordi* vi har bedt. Løsningen er, at vi fokuserer på Ham, som vi beder til. Bønner udretter ingen ting. Men Ham, som vi tror på og beder til, for Ham er intet umuligt. Alligevel er bønnen utrolig vigtig, fordi den målretter vor tro med Gud Fader, den almægtige, og den bevidstgør os om vor afhængighed af Gud. Ikke i den forstand, at vi skal trynes og tvinges i knæ i følelsen af, at nu kan vi godt bruge Gud. Men i erkendelsen af, at når Paradiset går i stykker, så er der ikke andet sted at gå hen, end til Ham, som har skabt Paradiset, og vi har lov at komme til Ham. Bønner holder os fast i, at her er noget, der er uden for vores formåen, og derfor kommer vi til dig, Gud. Bønner fjerner fokus fra os selv og egen magtesløshed og erkender vor nødvendighed af at være i Guds varetægt.

Dagens evangelium har ikke som tema, hvorfor så nogle helbredes og andre ikke. For det er ikke således, at de, som ikke helbredes, de beder forkert og har forkert fokus. Det er en helt anden snak, hvorfor nogle og hvorfor ikke nogle helbredes. Evangeliet er en fortælling om, at bøn ikke er en præstation, som vi lønnes for. Bøn er en hengivelse til Ham, vi tror på, og for Ham er intet umuligt.

Anfægtelsens søndag er helt naturlig her i fastetiden. I søndags var temaet i prædikenen mig selv og mit fylde i livet,anfængelighed og min position i tilværelsen, og hvordan det kan få os til at se på mig og Gud. I dag rykker vi lidt længere ind i troens hjerte, nemlig ind i bønner og ser, hvordan vi også her kan komme til at have fokus på os selv. Det er nødvendigt, at vi ruskes op i disse ting på fastetidens vej til påskens Jerusalem. For holder vi fast i os selv, så bliver vejen til Jerusalem kun til en lidelsens vej, for så ender den for os med død og forbandelse, som den endte for Jesus på korset. Derfor skal vi have sluppet taget i os selv og tage fat i Jesus. Da bliver vejen til påske og Jerusalem en frelsens vej, for da går vejen til Frelserens og Forsonerens kors og til hans opstandelse i herlighed, for for ham er intet umuligt. Han kan frelse endog den anfægtede og tvivlende, som råber til ham i sin magtesløshed og meningsløshed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen